

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/89/2021
Identifikačné číslo spisu:	6116221625
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6116221625.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. P. H. Q., P., bývajúceho v A. A., C. B. XX, zastúpeného JUDr. Janou Bezákovou, advokátkou, so sídlom v Prievidzi, Bakalárska 6, proti žalovaným: 1/ Q. V., bývajúcej v A. A., R. X, zastúpenej JUDr. Rastislavom Paučom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Nad plážou 33, 2/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 26, IČO: 36 868 299, o zaplatenie 24.944,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/213/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. mája 2019 sp. zn. 17Co/123/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 1. decembra 2017 č. k. 8C/213/2016 - 239 I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 3.537,- eur; II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; III. žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,64 %; IV. a V. znalcovi V. V. K. priznal nárok na náhradu trov odborného vyjadrenia č. 32/2017 voči žalobcovi v rozsahu 85,82 % a voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 14,18 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia za použitia § 106 ods. 1, § 444 Občianskeho zákonníka a § 8 ods. 4 zákona č. 437/2014 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2014 Z.z.“) uviedol, že 31. augusta 2012 došlo k dopravnej nehode, v dôsledku ktorej došlo k poškodeniu zdravia žalobcu, ktoré bolo pred podaním žaloby ohodnotené dvoma znaleckými posudkami. Súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetom konania bolo sťaženie spoločenského uplatnenia za somatickú časť a za nepriaznivý duševný stav. Bol názoru, že sporný medzi stranami bol okamih ustálenia zdravotného stavu žalobcu a s tým súvisiaci počiatok plynutia premĺčacej doby na uplatnenie práva, pričom v priebehu konania nariadil odborné vyjadrenie č. 32/2017 znalca V. V. K., podľa ktorého k ustáleniu zdravotného

stavu žalobcu došlo podľa zdravotnej dokumentácie 3,5 mesiaca od úrazu a vo vzťahu k duševnému stavu predstavuje ustálenie zdravotného stavu rok 2015. Ohľadne žalovanými vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku vo vzťahu k somatickej časti nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia súd prvej inštancie nepovažoval túto námietku premlčania za dôvodnú, pretože dospel k záveru, že ustanovenie § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. neobsahuje žiadnu premlčáciu, či prekluzívnu lehotu, ale upravuje len akúsi odporúčaciu lehotu, kedy by sa malo posudzovať sťaženie spoločenského uplatnenia, a to spravidla po uplynutí jedného roka. Mal za preukázané, že následky dopravnej nehody sa u žalobcu prejavovali aj po roku 2012 a určite aj v priebehu roka 2015, kedy absolvoval viaceré lekárske vyšetrenia súvisiace s dopravnou nehodou a mal za to, že náhrada škody na zdraví musí byť posudzovaná nielen z hľadiska fyzického stavu, ale aj z hľadiska duševného stavu žalobcu, preto žalobcov nárok nepovažoval za premlčaný. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaná 2/ plnila žalobcovi zo zákonného poistenia sumu 8.610,- eur za časť sťaženia spoločenského uplatnenia spočívajúcu v nepriaznivom duševnom stave žalobcu a súčasne dospel k záveru, že vyplatená suma je primeraná a postačujúca a prisúdil žalobcovi sumu 3.537,- eur ako sťaženie spoločenského uplatnenia za 225 bodov (položka 304) podľa odborného vyjadrenia č. 32/2017 krátko 15,72 eur a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie osobitne konštatoval nedôvodnosť žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania dňa 1. decembra 2017, pretože táto neobsahovala žiadne dôležité dôvody a žalobca mal dostatok času na zabezpečenie vyjadrenia znalca alebo jeho účasť na pojednávaní a uzavrel, že okrem toho išlo len o nesúhlas žalobcu s výsledkami dokazovania, ktorý nie je dôvodom na odročenie pojednávania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 29. mája 2019 sp. zn. 17Co/123/2018 (I.) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP vo výroku I. o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 3.537,- eur zmenil tak, že žalobu žalobcu proti žalovaným 1/ a 2/ v tejto časti zamietol; (II.) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil; (III.) uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným 1/ a 2/ každému osobitne trovy konania v plnom rozsahu; (IV.) uložil žalobcovi povinnosť nahradiť znalcovi V. V. K. trovy odborného vyjadrenia č. 32/2017 v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia ozrejmil, že súd prvej inštancie síce postačujúco zistil skutkový stav veci, avšak jeho právne posúdenie veci ohľadne nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku žalobcu nebolo správne. Ako ďalej poznamenal, na premlčanie uplatneného nároku žalobcu bolo potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a s poukazom na ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu uviedol, že začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby práva na náhradu škody na zdraví spočívajúcej v bolestnom alebo sťaženi spoločenského uplatnenia spôsobuje objektívna okolnosť okamihu ustálenia zdravotného stavu poškodeného a nie znalecký posudok, ktorý je len dokladom potvrdzujúcim vytrpenú a zistenú bolesť, resp. zistené sťaženie spoločenského uplatnenia. Preto krajský súd podčiarkol, že za ustálený zdravotný stav poškodeného možno z medicínskeho hľadiska považovať stav, pri ktorom už spravidla nemožno predpokladať zásadné zmeny zdravotného stavu spôsobeného škodnou udalosťou s tým, že v prejednávanej spore bol znalcami za okamih ustálenia zdravotného stavu žalobcu určený mesiac december 2012. Na základe týchto východísk potom určil, že dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody na zdraví žalobcovi plynula v období od decembra 2012 do decembra 2014; a nakoľko právo na náhradu škody na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v jeho somatickej časti (následky poškodenia driekovej chrčtice) uplatnil žalobca proti žalovaným až 22. novembra 2016, doručením žaloby na súd, urobil tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Odvolací súd tak považoval žalovanými vznesenú námietku premlčania za dôvodnú a žalobu v časti uplatňovaného nároku na zaplatenie 3.537,- eur zamietol. Odvolací súd bol toho názoru, že žalobca v podanom odvolaní osobitne nenamietal úvahu súdu prvej inštancie o dostačujúcej výške dosiaľ vyplatených sumy priznaného sťaženia spoločenského uplatnenia, keďže celkovo nesúhlasil so znaleckým posudkom č. 192/2016, ani s odborným vyjadrením č. 32/2017, preto pri viazanosti odvolacími dôvodmi tento výrok ako vecne správny potvrdil. Záverom odvolací súd akcentoval, že žalobcom namietaným neodročením pojednávania 1. decembra 2017 nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pretože týmto postupom súdu prvej inštancie

nebol vylúčený z uplatnenia svojich procesných práv, nakoľko sa tohto pojednávania zúčastnil. Objasnil, že pokiaľ žalobca žiadal o odročenie daného pojednávania za účelom ďalšieho dokazovania, len súd je oprávnený rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie, a preto nie je povinný vyhovieť každému návrhu na vykonanie dokazovania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy nižších inštancií mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietal, že zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nebol dostatočne zistený skutkový stav a súd vychádzal zo zjavne nesprávneho odborného vyjadrenia V. K. a na druhej strane odmietol znalecký posudok znalca V. A., neumožnil ani objasnenie jeho znaleckého posudku ani jeho účasť na pojednávaní. Dovolateľ bol toho názoru, že odvolací súd mal nariadiť pojednávanie na odstránenie zásadných rozporov, na ktoré žalobca upozornil a rozhodnúť mohol až na základe výsledkov z takéhoto pojednávania, postupom súdu bolo znemožnené ďalšie dokazovanie, a to vykonaním dôkazov, ktoré by mohli prispieť k objasneniu skutkového stavu. Z týchto dôvodov navrhol odvolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť.

5. Žalovaná 2/ sa vo vyjadrení k dovolaniu v plnom rozsahu stotožnila s rozhodnutiami súdov nižších inštancií ako aj s ich procesným postupom v priebehu konania a navrhla z tohto dôvodu dovolanie žalobcu odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie

nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávne zistený skutkový stav, nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, nenariadenie pojednávania odvolacím súdom, ako aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal, že v konaní nebolo vykonané (ním) navrhnuté vypočutie znalca V. A.. K tomu dovolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Z uvedeného je zároveň zrejmé, že Civilný sporový poriadok strane konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalobca v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté).

16. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

17. Podľa názoru dovolacieho súdu ale o tento prípad v prejednávanej veci nešlo. Súd prvej inštancie osobitne v rozsudku objasnil dôvody, pre ktoré zamietol predmetný návrh a odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bližšie konkretizoval, že len súd je oprávnený rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie, a preto nie je povinný vyhovieť každému návrhu na vykonanie dokazovania, pričom dovolací súd považuje toto zdôvodnenie za primerané. Plne sa stotožňuje s odôvodnením, že žalobca mal dostatok času na zabezpečenie vyjadrenia znalca alebo jeho účasť na pojednávaní a zároveň že išlo len o nesúhlas žalobcu s výsledkami dokazovania, ktorý nie je dôvodom na odročenie pojednávania, a preto odmietnutie vykonania výsluchu znalca V. A. ako nadbytočného a neúčelného považoval dovolací súd za správne a dostatočne odôvodnené. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že týmto postupom súdov nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje ešte za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19. Realizácia procesného oprávnenia strany sporu (účastníka konania) byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania. Vo všeobecnosti platí, že okrem taxatívne vymedzených prípadov odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania s tým, že ide o možnosť, nie povinnosť rozhodovať bez pojednávania a zásadne je len na rozhodnutí príslušného senátu odvolacieho súdu, či túto možnosť využije. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné, čo je na úvahe odvolacieho senátu.

20. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

21. V danom prípade: a/ odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, aby tak vstúpil do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Sporové strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP). Dovolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k žalobcovi nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd mal z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie skutkový stav náležite zistený. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Záverom dovolací súd uzatvára, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu

(napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu, ktorým namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

24. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaných 1/ a 2/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.